

ВЛАДИМИР ВЛАДКО ПЛЕНЕНАТА МЪЛНИЯ

Превод от руски: [Неизвестен], 1961

chitanka.info

Бурята пречеше на професор Дубов. Той хвърли гневен поглед към кръглата маса, където стоеше голямо мраморно сандъче, и още по-бързо закрачи по диагонала на стаята.

Това сандъче!... В писмото, което професорът получи тая заран, беше написано:

„Драги чичко! Неочаквано се увлякох в работата на местните занаятчии, които чудесно изработват различни предмети от мрамор. Купих от тях това великолепно сандъче от чист мрамор и ти го изпращам в знак на уважение. Сложи в него своите ръкописи, натикай, впрочем, вътре и моя враг — твоето зло куче Джим, за да лае по-малко. С една дума, използвай както си искаш този подарък от твоя племенник, който толкова дълбоко те уважава и обича, че днес пристига при тебе.

Петър“

Ръкописите — в това отвратително тежко сандъче?... Любимото куче Джим — в този недодялан предмет?... Не, макар Петър и да е племенник на професора, той твърде много си позволява. Какво нахалство, каква дързост!

Отново блесна мълния, отново прогърмя. Бурята беснееше. На вратата се почука.

— Влезте!

На прага се показва слаба женска фигура. Домашната прислужничка на професора Олга Ивановна кротко каза:

— Николай Борисович, прозорецът ви не е затворен. Не дай, боже, внезапно да удари мълния...

— Оставете ме! — сопна се професорът.

— Отивам си... отивам!

Вратата отново се затвори. В този миг професорът чу зад себе си някакво съскане, леко подсвиркване. Като че из крана изтичаше газ. Професорът бързо се завъртя на токовете си и замря от учудване.

На перваза на прозореца сияеше голямо огнено кълбо. То незабележимо трептеше. Приличаше на таралеж, само че вместо игли по него стърчеше нещо, подобно на мъх... Не, не стърчеше, а се

преливаше в синьо сияние — пухкаво и поразително. Кълбото се полюшваше на прозореца, сякаш се готвеше да се търкулне в стаята.

Професорът не успя даже да си извади ръцете от джобовете, когато кълбото леко се наклони, откъсна се от перваза и заплава като балонче из стаята. То се поклащаше, плавно заобикаляше предметите, като че ли нарочно се отдръпваше от тях.

Професор Дубов не се изплаши. Наистина очите му се ококориха, косата му настръхна, но това не беше от страх. С треперещи устни той прошепна:

— Кълбовидна мълния! Единственият случай от милиони обикновени мълнии! Да я скрия, да я запазя... нали тя избухва!

Професор Дубов изведнъж забеляза, че синьото кълбо бавно се приближава към голямото мраморно сандъче.

— Открих! Ето го! Сандъче — скривалище за мълния! Мраморно сандъче — в него мълнията ще бъде изолирана от всичко. Но... как да я поставя там?

Кълбото плаваше право към сандъчето. Професор Дубов забрави всичко останало. Мигновено се хвърли към него и с мъка отвори тежкия му капак.

— Ела, ела тук, моя миличка — бърбореше той, — чудесна моя, ела тук!

Той молеше, ласкаво се усмихваше, примижаваше, канеше синьото кълбо като живо същество. То, съгласявайки се сякаш, идваше още по-близо и се спираше над самото сандъче, като трептеше и се колебаеше във въздуха.

— Хайде, мила, хайде, скъпа моя... влез в сандъчето... моля те!

Кълбото не се движеше по-нататък, но и не проявяваше желание да влезе в сандъчето.

Изведнъж вратата на стаята се отвори. Течението подхвана блестящото кълбо, то леко се докосна до отворения капак и се дръпна назад. Това беше достатъчно! Професор Дубов бързо притвори капака. Синьото кълбо се скри в сандъчето.

В стаята се разнесе звънлив смях:

— Чичко, така ли криеш Джим? Но защо той не лае? И друго — аз никога не можех да помисля, че ти така бързо ще изпълниш моя съвет за кучето.

Да, това беше Петър, племенникът на професора. Мургав, загорял от слънцето, той се смееше и неговите бели зъби блестяха.

— Джим спи. А в твоето сандъче затворих мълния!

Петър отвори широко очи, но отново се разсмя:

— Чичко, всички шеги имат граница...

Обаче професорът го прекъсна с властно махване на ръката:

— Никакви шеги. В твоето сандъче има мълния — кълбовидна мълния, която много рядко се среща. Аз я хванах, когато попадна в стаята през отворения прозорец. Тази гигантска сила е в сандъчето. Нечувано! Историята, наистина, знае няколко случая, когато кълбовидни мълнии попадали в помещения. Но те обикновено се докосвали до нещо металическо и изгърмявали като бомба, разрушавайки всичко наоколо. Нали това е кондензирано електричество! И то е тук, в твоето сандъче! А? Ти защо се отдръпна назад?

— Не... аз нищо — проговори Петър. — Това е много интересно, разбира се. Аз никога не съм мислил... А какво ще правите с нея по-нататък, чичо?

— По-нататък? Хм... Още не съм решил.

— Защо я хванахте? Тя би си отишла и тогава всичко би било прекрасно.

Професор Дубов сърдито погледна Петър:

— Как мога да пропусна такъв необикновен случай!

Изведнъж съскането в сандъчето се засили. Вътре сякаш свистеше като в парен котел. Професор Дубов и Петър млъкнаха. Те гледаха сандъчето и не смееха да се помръднат.

Внезапно мраморното сандъче трепна. Капакът се поотмести и пропусна навън малко огнено синьо кълбо. Това бе само една частица от затворената мълния. Поклащайки се, малкото кълбо заплава във въздуха към Петър.

— Не, недей! — забърбори той и се отдръпна встрани. — Нямам ни най-малко желание да се убивам с електрически куршуми! Не сме се споразумели така. Махай се!... Чичо, пази се!

Кълбото мина край него и заплава към професора, който също отскочи встрани. Лицето му се изпоти. А синьото кълбо, като се поклащаше леко във въздуха, сякаш се шегуваше, плаваше по-нататък, приближавайки прозореца.

— Чичо, намерих изход! — извика Петър.

Той грабна малкия настолен вентилатор и го включи.

— Ето! Сега ще изгоня този злосторник.

Петър насочи внимателно вентилатора към кълбото. Въздушната вълна го подхвана и го понесе към прозореца.

— По леко, Петре! По-внимателно!

Но Петър вече уверено направляваше движението на опасната играчка. Огненото кълбо приближи колебливо прозореца, излетя плавно през него и изчезна, подхванато от свежия вятър. Петър облекчено въздъхна:

— Изгонихме детенцето. Сега да подгоним и майката!

Капакът на сандъчето отново се отвори — този път с трясък. Професорът и Петър видяха как от него като глава на любопитен човек се подаде горната част на голямо синьо кълбо.

— Излизай... излизай най-сетне оттам! — процеждаше през зъби Петър. — Махни с ръка към нея, чичо!

Професорът изпълни заповедта. Синьото кълбо трепна, повдигна се нагоре, подхванато от топлия въздух, който излизаше из сандъчето. Племенникът мина зад кълбото и насочи към него вентилатора. Кълбото се дръпна настрана, но все пак заплава в желаното направление. То трептеше точно така, както и по-рано, и излъчваше блестящо сияние. Но Петър не обръщаше внимание на нищо. Той старателно изблъскваше кълбото към прозореца. Ето, то съвсем се приближи до рамката! Като че ли окончателно бе готово да се изплъзне навън, но нещо го задържаше.

В този миг професорът забеляза, че бравата внимателно се помръдна. С един скок той се намери до вратата, опита се да спре неканения посетител: нали това можеше да създаде въздушно течение, което да раздвижи кълбовидната мълния, да я докосне до някакъв проводник и тя да избухне!... Но беше вече късно.

Вратата се отвори и с нерешителен, но ласкав глас Олга Ивановна попита:

— Не е ли време, Николай Борисович, да пиете чай? Всичко е готово от половин час...

— Махайте се! Вървете си! — изплашено закрещя професорът.

— Отивам си, отивам си! Аз само да напомня...

Олга Ивановна изчезна. Професор Дубов отново се обърна към прозореца, като се страхуваше да погледне Петър.

Той стоеше неподвижно, отпуснал вентилатора. На лицето му играеше щастлива усмивка.

— А... мълнията? — едвам чуто запита професорът.

Петър небрежно махна с ръка към прозореца:

— Излетя! Уважаемата Олга Ивановна ни помогна, като отвори вратата. Получи се течение, което подхвана нашата опасна гостенка и я отнесе навън през прозореца. Край! Поздравявам те, чичко!

Понеже професорът мълчеше слисано и го гледаше, племенникът добави:

— Добре би било сега да идем на закуска и да поблагодарим на Олга Ивановна, която ни помогна. И въобще, чичко, нека в бъдеще да не ловим мълнии, макар и кълбовидни... Разбира се, това е страшно приятно — да имаш милиони волта в сандъчето, които безплатно биха те топили... По по-добре е без тях! Да вървим, чичо! Аз с удоволствие ще изпия цели пет чаши чай за нашата опасна гостенка и за скъпата Олга Ивановна.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 77/1961 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.